

om Ophævelsen af Fragtnævnet. Jeg udtalte den 28. Oktober med Hensyn til Kulbeholdningen — det staar i Rigsdagstidenden Sp. 836 — følgende: Den 1. September var Statsbanernes Kulbeholdning vokset til ca. 151 000 Tons mod ca. 196 000 Tons den 1. September 1919; og for September Maaned er der kommet en Tilvækst af ca. 80 000 Tons, saaledes at Beholdningerne pr. 1. Oktober 1920 udgør ca. 230 000 Tons svarende til ca. 8—9 Maaneders Forbrug. Paa de afsluttede Kontrakter resterer endnu saa store Kvanta, der skal leveres i Halvaaret Oktober—April og væsentlig i Tiden indtil 1. Januar 1921, at man nogenlunde vil kunne holde de nuværende Reservebeholdninger“. Jeg synes, disse Ord er ganske klare for enhver, der vil forstaa dem. Jeg oplyste, at vi kunde holde Reservebeholdningerne, det vil med andre Ord sige, at vi havde til det løbende Forbrug gennem disse Indkøb. Jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at disse Ord kan ikke misforstaas. Med Hensyn til Statsministerens Udtalelse har jeg den ikke ved Haanden her, men jeg formoder, at Statsministerens Udtalelse sigtede til, om de opgivne Priser kunde holde. Med Hensyn til Prisen i det nye Finansaar er der opgivet en Enhedspris for Kul til Statsbanerne af 185 Kr. pr. ton. Jeg formoder, det er det, den højtærede Statsminister har sigtet til ved sine Udtalelser.

Røde: Naar den højtærede Minister for offentlige Arbejder siger, at enten kan eller vil man ikke forstaa, hvad han sagde den Gang, kan han naturligvis sige noget saadant til mig, men han kan ikke sige til sin Statsminister, at han ikke kan eller vil forstaa, hvad Ministeren for offentlige Arbejder siger. Den Forklaring, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder nu søger at møde frem med, at det er noget andet, Statsministeren havde sagt, end det, jeg har gengivet, nytter ikke noget, for Ordene er ganske klare: „Det Indkøb af Kul til meget høje Priser, som har fundet Sted i de sidste Maaneder, vil ikke komme til at udøve nogen stor Indflydelse derpaa, idet disse Kulbeholdninger til den Tid for en væsentlig Del vil være opbrugte“. Det staar i Rigsdagstidenden Sp. 2302. Udtalelserne faldt den 2. December ved første Behandling af Lovforslaget om Formue- og

Indkomstskat for 1921—22. Nu vil den højtærede Minister for offentlige Arbejder altsaa vide, at saaledes har den højtærede Statsminister bedømt Situationen, og saaledes har vi andre bedømt den. De Udtalelser af sig selv, han læste op, indeholder aldeles ikke noget tilstrækkeligt til, at man skulde kunne seigennem dem, hvad Forholdet var. Thi det, han sagde, er kun, at man kunde holde Reservebeholdningerne, men han sagde ikke, at man kunde holde dem uden at gøre et eneste Indkøb fra Juli til April. Det er det, der senere er meddelt os. Men det er jo højst forbavsende, at Statsministeren kan være saaledes i Vilderede med Situationen; thi man maa da tro, at ikke blot en Udtalelse her i Salen har ledet ham paa Vildspor, men at den højtærede Minister for offentlige Arbejder har haft det samme Uheld med sin Redegørelse, naar han har siddet med sine Kolleger eller er kommet til Finansministeren og har skullet begære disse 50 eller 60 Mill. Kr., eller hvor meget det er, der er brugt til disse Kulindkøb i Juli.

Til den højtærede Indenrigsminister skal jeg sige, at han meddeler nu, at det er en Skrivelse af 1. Juli, der udviser, hvem der gik imod Forslaget fra Gesandtskabet i Washington. Maa jeg da spørge: Hvorfor findes den Skrivelse da ikke blandt de til Finansudvalget sendte Dokumenter? Hvorfor findes den ikke, da den nu viser sig at være noget af det, som den højtærede Minister særlig paaberaaber sig? (*Indenrigsministeren:* Det har jeg ikke paaberaabt mig). Han paaberaaber sig stadig, at man den Gang har fraraadet ham at gaa den af Gesandtskabet foreslaaede Vej; men hvorfor findes denne Skrivelse saa ikke blandt de til Finansudvalget sendte? Jeg beder den højtærede Minister om at oplæse den her i Tinget, saaledes at man kan faa at vide, hvad det drejer sig om, eller i alt Fald sende os dens Ordlyd til Finansudvalget.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Det er ganske urigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Røde nu siger, at jeg beraaber mig særlig paa den Skrivelse. Hvis jeg havde særlig villet beraabe mig paa den, saa havde jeg selvfølgelig sørget for, at den var blevet fremsendt til Finansudvalget. Nej, men naar det ærede Medlem bringer